

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344583568/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

VI.

(Dagbogen fortsat)

Ved en Middag for *Nouvelle échos* Medarbejdere traf jeg Hr. *Gauthiers-Villars*, kendt under Mærket *Villy*, en Mand, fuld af uudtømmelig Glæde, og for hvem hele Verden er bleven til en Vittighed. Og skønt jeg knapt talte med ham i ti Minutter, modtog jeg Dagen efter en nylig udkommen Bog af ham med Paaskrift *très-sympatiqument* fra Forfatteren. Redaktøren, Hr. *Strauss*, indbød mig til alle fremtidige Middage, *Lugné-Poë* bortførte mig efter *Soiréens* Slutning i Droske til *Grand Théâtres* Paaklædningsværelser, hvor jeg sammen med Redaktionssekretæren ved *Revue moderne*, Hr. *Cortambert*, ventede, medens han udførte det sidste af sin Rolle i *Lysistrate*.

Hjemme har vi ingen Madame *Réjane* til at spille *Lysistrate*. *Réjane* er dejlig som de syv Dødsynder – ikke den dybt nedringede Synd med de nøgne Skuldre, nej som syv dameagtig højhalsede Dødsynder, Forbrydelse i lang Kjole, og det synes rent kvindeligt Glemsomhed, naar den stolte *Lysistrate* forser sig med sin Elsker i selve Gudinden Artemis' Tempel. Havde København en *Réjane* og Hjerterne lette nok for den aristofaniske Tøjlesløshed, maatte et Teater dér som her kunne have sine hundrede Aftener med *Lysistrate*. Men jeg frygter, at det morsomste maatte stryges – og »Landsoldaten» var omend kedsommeligere maaske sundere for Moralen i en befæstet By.

»Rejs til Danmark,« siger jeg til Hr. *Cortambert*, mens vi to til sidst i fælles Droske nærmer os *Place de l'Étoile*.

Og jeg gaar Dagen efter til ham og gentager det for ham og for den anden Redaktionssekretær ved *Revue moderne*, thi jeg har nu lært, at man skal begynde med at fortælle de Franskmænd noget.

»Rejs til Danmark. Det varer halvandet Døgn, to Nætter og en Dag, og De kommer sovende til København, en By paa snart en halv Million, hvor enhver Student næsten véd lige saa god Besked som De selv med alle de franske Forfattere, som De endnu har mest i Tanker. Hold nogle Foredrag, hgegyldigt om hvad, og De vil blive bispist og spist; man har en mægtig Appetit paa Frankrig hos os; Familierne staar Dem aabne.«

»Familieme,« siger de to unge Redaktionssekretærer med store, straalende Øjne. De sidder selv i en pragtfuld Stue med Parketgulv og dekorativt Porcellæn paa Væggen.